

Arrest

nr. 169 163 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 29 januari 2015, met aanvullingen op 9 juli 2015 en 3 augustus 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 21 september 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2015 werd ingediend en op 09.07.2015 en 03.08.2015 werd aangevuld door:

*S., A. (N° R.R.: (...))
geboren te Kindia op 01.01.1992*

*en haar minderjarig kind:
S., T. A., geboren op 13.07.2015*

*beiden van nationaliteit: Guinee
adres: (....)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging Van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een eerste asielaanvraag in op 07.11.2011, die afgesloten werd op 14.09.2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 05.11.2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 29.08.2013 eveneens met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 03.06.2013 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waarbij haar uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 19.09.2013. Vervolgens verbleef betrokkene illegaal op het Belgisch grondgebied. Op 18.09.2014 werd haar nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos wederom geen gevolg te geven aan dit bevel en verbleef verder illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van dit bevel werd recent verlengd tot 13.09.2015, omdat betrokkene op 13.07.2015 bevallen is. Deze termijn is inmiddels verstreken en betrokkene bevindt zich opnieuw in een onwettige verblijfssituatie. De duur van de asielprocedures - namelijk tien maanden en zeven dagen voor de eerste asielprocedure en iets minder dan tien maanden voor de tweede procédure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het EVRM, omdat zij hier sociale banden zou hebben, hier enkele jaren verblijft en geen banden zou hebben in het land van herkomst. De bescherming die geboden wordt door art. 8 van het EVRM beperkt zich evenwel hoofdzakelijk tot de voldoende nauwe familiebanden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat zij familieleden heeft die op legale wijze in België verblijven, waarmee zij een nauwe familieband onderhoudt die onder de bescherming van art. 8 zou kunnen vallen. Het feit dat het neefje van verzoekster in België verblijft, vormt geen buitengewone omstandigheid. De neef van betrokkene, Sow Mamadou Alpha (R.R. 004123131717), verblijft net zoals betrokkene illegaal op het Belgisch grondgebied. Zij kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst. Dat betrokkene geen banden meer zou hebben in haar land van herkomst, kan niet weerhouden worden. Het lijkt ongeloofwaardig dat zij er geen familie, vrienden, noch kennissen meer zou hebben, aangezien zij er haar volledige jeugd heeft doorgebracht en er ruim 21 jaar gewoond heeft. Zij was bovendien steeds op de hoogte van het feit dat haar verblijf in België enkel werd toegestaan in afwachting van de asielprocedures en dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsvergunning zou krijgen en bijgevolg België zou moeten verlaten. Dat betrokkene ondanks dit gegeven geen banden zou onderhouden

hebben met haar land van herkomst is haar persoonlijke keuze geweest. Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, Guinee, omwille van de ebola-epidemie. Zij verwijst naar verschillende bronnen die berichten over de epidemie en de effecten van de epidemie op de veiligheids- en economische situatie in de getroffen landen en op het luchtverkeer en grensbeleid, zoals ondermeer het ECDC, het Instituut voor Tropische Geneeskunde, de Wereldgezondheidsorganisatie, de VN Veiligheidsraad en een reisadvies. Zij meent dat bij een terugkeer artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden. Hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat betrokkene teneinde de aanvraag in te dienen via de gewone procedure zich moet wenden tot de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor Guinee, zijnde de Belgische ambassade in Dakar, Sénégal. Betrokkene hoeft zodoende niet per se naar Guinee terug te keren om haar aanvraag in te dienen. Betrokkene heeft op geen enkele wijze aangetoond dat zij zich niet naar Dakar zou kunnen begeven om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Ten tweede wordt opgemerkt dat de ebola-epidemie sterk is afgenomen in intensiteit. Het aantal nieuwe besmettingen is sterk gedaald. Uit het meest recente situation report van de Wereldgezondheidsorganisatie blijkt dat er in Guinee tijdens week 35 en 36 telkens 1 nieuwe besmetting was en tijdens week 37 geen nieuwe besmettingen. Wat de verwijzing naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken betreft, wordt opgemerkt dat het huidig reisadvies het volgende vermeldt in verband met de ebola-epidemie: "Een besmettelijke hemorragische koorts heeft zijn intrede gemaakt in Guinee Forestière, in de prefecturen Macenta, Guéckédou en Kissidougou en maakte reeds dodelijke slachtoffers. Ook in Conakry werden een aantal gevallen van hemorragische koorts vastgesteld. In deze context wordt het afgeraden om zich te verplaatsen of te verblijven in de gebieden die getroffen zijn door de hemorragische koorts, tenzij om dwingende redenen. Het wordt tevens aangeraden om op de hoogte te blijven van de gezondheidsrichtlijnen van de Guineese autoriteiten, strikt de hygiënevoorschriften te respecteren, regelmatig de handen te wassen, fysiek contact te vermijden met zieken met een hevige koorts of buikgriepsymptomen en zich te onthouden van het eten van wild. Het virus wordt via wilde dieren overgedragen op de mens en verspreidt zich nadien onder de bevolking via menselijk contact. In het eerste stadium van het virus zijn de beginsymptomen gelijkaardig aan de griep: koorts, pijn, diarree en braken. In de volgende fase treedt hemorragische koorts op. Besmetting doet zich voor na direct contact met bloed, uitwerpselen, organen of biologische vloeistoffen van besmette personen." Betrokkene kan bij een terugkeer naar Guinee deze adviezen toepassen teneinde de kans op een besmetting te minimaliseren. Het argument dat verschillende luchtvaartmaatschappijen hun vluchten naar de getroffen gebieden schrappen, kan niet weerhouden worden. Uit een eenvoudige opzoeking blijkt immers dat het perfect mogelijk is een vlucht te boeken naar Guinee, alsook naar Dakar, Sénégal, bijvoorbeeld bij een maatschappij zoals Brussels Airlines. Gelet op deze vaststellingen, kunnen de elementen met betrekking tot de ebola-epidemie niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid en volstaan ze niet om aan te tonen dat art. 3 van het EVRM zou geschonden worden bij een terugkeer. De verwijzing naar art. 78 van het Europees Handvest is niet dienstig, aangezien het hier niet gaat over het verlenen van een internationale beschermingsstatus in overstemming met het Verdrag van Genève en het protocol betreffende de status van vluchtelingen.

(bronnën: <http://apps.who.int/ebola/current-situation/ebola-situation-report-16-september-2015>

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/guinee/ra_guinee_e.jsp, <http://www.brusselsairlines.com/nl-be/bestemmingen/afrika/african-corner.aspx>)

De elementen aangaande de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat verzoekster sinds november 2011 in België verblijft, dat zij zich inschreef voor lessen Nederlands en dat zij een deelcertificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 behaalde - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De twee eerste middelen die wegens hun onderlinge samenhang samen zullen behandeld worden, luiden als volgt:

"Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM

Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is.

Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak, alsook heersende instructies, gegeven betekenis aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'

Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoekster reeds bijna 4 jaar geleden haar land van herkomst heeft verlaten. Dit samen met haar minderjarig neefje.

Sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoekster dit nimmer verlaten.

Inmiddels werd verzoekster ook voor de eerste maal moeder. Meer bepaald is zij op 13.07.2015 bevallen van een zoontje, S.T. A.(° te Waregem).

Sedert meerdere jaren vormt verzoekster samen met haar neefje een feitelijk gezin, sedert enige tijd aan het adres voornoemd te BEVEREN LEIE. Dit feitelijk gezin werd uitgebreid met het zoontje voornoemd van verzoekster.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat het centrum van haar belangen zich hier situeert .

Zowel verzoekster (als haar neefje) hebben zich alhier zeer goed geïntegreerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Verzoekster ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden (wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag) in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht.

Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem / haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar de bedoelde machtiging te vragen.

Op geen enkel ogenblik wordt de vereiste gesteld dat de buitengewone omstandigheden voor de betrokkene ‘onvoorzienbaar’ is.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verder dient de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt

In de rechtspraak werden reeds o.m. de onderbreking van een schooljaar in aanmerking genomen als een buitengewone omstandigheid alsmede het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

In het initieel verzoekschrift artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt dienaangaande vermeld :

- Duurzame bindingen met België
- Aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk sedert begin november 2011
- Artikel 8 EVRM
- Artikel 3 EVRM

In ruime mate werd in dit kader de Ebola epidemie aangekaart.

Bij schrijven van 09.07.2015 en 03.08.2015 werden nog aanvullende stukken overgemaakt verwijzende naar de zwangerschap en de geboorte van het eerste kindje van verzoekster.

Uit de eigen beslissing van verwerende partij wordt daarenboven bevestigd dat er in Guinee geen diplomatieke post ter beschikking is alwaar de aanvraag kan gericht worden.

Het reisadvies nopens Guinee uitgaande van Buitenlandse zaken luidt hic et nunc al volgt:

Reisadvies Guinee

Datum: 16 oktober 2015

Geldig op 19 oktober 2015

Laatste update

Reizen naar Guinee worden momenteel afgeraden, tenzij voor dwingende redenen. Reizigers dienen zich ervan bewust te zijn dat Guinee nog niet vrij van Ebola werd verklaard en dat een afname van de uitreis mogelijkheden bijgevolg niet valt uit te sluiten indien het aantal besmettingsgevallen sterk zou toenemen. De presidentsverkiezingen in de periode oktober-november 2015 kunnen aanleiding geven tot onlusten, in het bijzonder na de afkondiging van de resultaten.

Op 16.10.2015 werd bekendgemaakt dat in Guinee terug mensen ziek zijn geworden door het ebolavirus !!!

De hierboven genoemde omstandigheden zijn uiteraard als buitengewoon ten aanzien in hoofde van verzoekster en haar zoontje, die een terugkeer naar hun land van oorsprong bijzonder moeilijk maken. Ook een afreis naar Kenya – zoals door verweerster geopperd wordt – behoort niet tot de mogelijkheden, dit gezien de algemene onrust aldaar .

Verzoekster wenst in dit kader dan ook tevens te benadrukken dat zij zich tevens beroept op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat één ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekster onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoekster al meer bijna 4 jaar op Belgisch grondgebied verblijft en dit op ononderbroken wijze.

Verzoekster heeft zich alhier volledig geïntegreerd en haar hele verdere sociale leven alhier uitgebouwd . Getuige de geboorte van een eerste kindje.

Verzoekster kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van haar recht om een gezins- op privéleven in de ruime zin van het woord, welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekster aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)

- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn. Dit zeer zeker in hoofde van het zoontje welke alhier werd geboren !!!

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de vrienden- kennissenkring in België, het schoollopen van het neefje alhier.

Verzoekster meent dan ook dat zij zich terecht kan en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen, alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verweerster meende de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te moeten verklaren.

Voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel – artikel 8 EVRM). Verweerster houdt immers geen rekening van de recente geboorte van het zoontje van verzoekster, de uiterst preciaire toestand in Guinee.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt. “

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt eraan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag en aanvullingen (zie punt 1) de volgende elementen aanhaalde als zijnde buitengewone omstandigheden:

- duurzame bindingen met België
 - verblijf in het Rijk sedert begin november 2011
 - artikelen 3: uitbraak ebola-epidemie met verwijzing naar rapporten en reisadvies FOD Buitenlandse Zaken, resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad en economische crisis in herkomstland en omliggende landen, verklaring mijnheer Rosemont op de radio, artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie
 - 8 EVRM (ook haar privéleven zijnde drie jaar verblijf in België, uitbouwen sociale banden, geen banden met herkomstland, taalkennis
 - geboorte kind na haar zwangerschap.
- Zij voegt stukken toe ter ondersteuning van haar integratie en een geboorteakte van het kind.

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat deze uitvoerig op de aangehaalde elementen heeft geantwoord.

De bestreden beslissing verwijst naar de behandeling van de gedane asielaanvragen, legt uit waarom het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij geen banden meer zou hebben met het herkomstland en dat het opbouwen van sociale relaties gedurende de enkele jaren van verblijf al hier niet van die aard zijn dat zij artikel 8 EVRM zou schenden terwijl haar familieleden hetzelfde lot hebben nu ook deze illegaal verblijven in België. De opbouw van haar privéleven al hier is geschied terwijl zij wist dat mogelijkerwijze zij geen verblijf zou verkrijgen hangende de asielaanvragen. Voorts onderzoekt de verwerende partij op grondige wijze de gevolgen van de ebola-epidemie en de effecten op de veiligheids- en economische situatie in de getroffen landen, waaronder het herkomstland en de omliggende landen en stelt dat niet is aangetoond dat de aanvraag niet zou kunnen ingediend worden in Dakar in Senegal. De bestreden beslissing merkt op dat de epidemie sterk is afgenomen. Er wordt verwezen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken die advies geeft hoe zich best te beschermen. Zij wijst erop dat er wel degelijk vluchten zijn naar deze gebieden. Tot slot legt de bestreden beslissing uit waarom de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze op artikel 78 van het Europees Handvest kan beroepen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij moeder is geworden van een kind, in België geboren en zij een gezin vormt met haar neefje antwoordt de bestreden beslissing dat zij samen kunnen terugkeren. En dat zij niet aantoont dat zij familieleden heeft in België die al hier legaal verblijven, wat correct is. Met betrekking tot haar integratie stelt de bestreden beslissing terecht dat deze elementen behoren tot het gegrondheidsonderzoek.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, besluit de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij geen gezinsleden in België heeft die hier legaal verblijven. De verwerende partij merkt terecht op dat de bestreden beslissing overigens geen verwijderingsmaatregel is.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar privéleven is geschonden, houdt artikel 8 EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoekende partij verblijft slechts naar haar eigen zeggen sedert begin november 2011 in België, wat niet opweegt tegenover haar verblijf in het herkomstland. De bestreden beslissing stelt terecht dat zij ruim 21 jaar in het herkomstland woonde zodat het niet geloofwaardig is dat zij al daar geen banden meer zou hebben en dat haar privéleven is opgebouwd tijdens een niet onredelijke lange behandeling van de asielaanvragen zodat zij zich mocht verwachten dat haar verblijf desgevallend slechts tijdelijk was. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en haar neefje schoolloopt. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing was er dan ook niet toe gehouden, bij gebreke aan een voortgezet verblijf in hoofde van de verzoekende partij, de afwegingen te maken in toepassing van het tweede lid van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij verwijst naar niet dienstige arresten van het Europees Hof. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 8 EVRM aan en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat haar privéleven een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen.

Waar de verzoekende partij opnieuw betwist dat de ebola-epidemie en haar gevolgen een buitengewone omstandigheid vormen en verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken en hieruit geciteerd, laat de verzoekende partij ten overvloede na, ook nadat zij hierover werd ondervraagd ter terechtzitting, het actuele karakter van dit reisadvies aan te tonen. Bovendien laat zij het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat zij haar aanvraag kan indienen in Dakar ongemoeid. En het motief in de bestreden beslissing dat verwijst naar de beschermende maatregelen in het reisadvies FOD Buitenlandse Zaken.

Waar de verzoekende partij stelt dat een afreis naar Kenya niet tot de mogelijkheden behoort is dit onderdeel niet dienstig nu niet uit de bestreden beslissing blijkt dat van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij naar Kenia afreist.

De bestreden beslissing concludeert terecht dat de aangehaalde elementen geen omstandigheden zijn die het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag elders in te dienen en de verzoekende partij laat het motief dat stelt dat de aanvraag in Dakar kan ingediend worden te weerleggen of te betwisten. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken wat in casu het geval is. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met de geboorte van haar kind, nu de bestreden beslissing dat in het onderzoek naar artikel 8 EVRM blijkt dat de verzoekende partij geen legaal in België verblijvende familieleden heeft. Ook de situatie van het herkomstland werd onderzocht rekening

houdend met de grieven die de verzoekende partij dienaangaande heeft aangehaald in haar aanvraag en aanvullingen.

2.3. Het derde middel luidt:

“Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term “afdoende” wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster en haar zoontje hebben, levensgroot is; met name dat zij hier in België mogen verblijf houden. land waar zij zich op ononderbroken wijze sedert bijna 4 jaar ophouden.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet .

De Staatssecretaris beperkt er zich toe te stellen dat de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet, maar motiveert niet waarom dit zo zou zijn, noch blijkt dat de staatssecretaris een duidelijke belangenafweging heeft gedaan en waarom in casu het wettig nagestreefde doel (i.c. de beperking opgelegd door de vreemdelingenwet) prevaleert.

Verzoekster verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen onder middel 1 naar voor werd gebracht. Door de aanvraag af te wijzen met standaardphrases (sic ebola) en geen rekening te houden met de aanvullende stukken (sic geboorte van een kindje) dient verzoekster dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden. Dit te meer dat verweerster zelf in de bestreden beslissing aanhaalt dat verzoekster zich naar de Belgische ambassade in Senegal (Dakar) zou moeten begeven teneinde de aanvraag te doen. Dit zijnde een voor haar vreemd land, met welke zij geen bindingen heeft. Stellen derhalve dat verzoekster met een baby van luttele maanden zich zonder problemen naar Dakar kan begeven tart werkelijk iedere verbeelding !!

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.“

2.4. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt uitvoerig ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. Hiervoor kan verwezen worden naar de bespreking van de eerste twee middelen. De verzoekende partij geeft in het middel een hoofdzakelijk theoretisch betoog over de motiveringsplicht en herhaalt dat door haar "lang" verblijf al hier en de geboorte van haar zoon het belangrijk is dat zij hier verblijven. Met verwijzing naar punt 2.2. toont de verzoekende partij met deze grieven geen schending van de motiveringsplicht aan nu de bestreden beslissing duidelijk en afdoend hierop antwoordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Nu de verzoekende partij haar grieven van de eerste twee middelen herhaalt maakt zij derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 62 en overigens ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

2.5. Het vierde middel luidt:

“Vierde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis Vw onontvankelijk verklaard heeft.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. het verblijf op het grondgebied van het Rijk, , de integratie, de geboorte van een eerste kindje alhier, de zeer preciaire toestand in het land van herkomst !

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweester ervoor gekozen heeft (gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid), om de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vw van verzoekster af te wijzen als zijnde onontvankelijk.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.6. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij geeft een theoretische beschouwing over dit beginsel en herhaalt in concreto slechts naar wat naar zij “supra” had gesteld. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking onder de voorgaande middelen.

Het middel is ongegrond.

2.7. Het vijfde middel luidt:

“Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid,

of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Verzoekster ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn.

Het is de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden, het volgen van studies (zelfs lager onderwijs) het niet voorhanden zijn van een diplomatieke post .

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoekster.

Verzoekster is hier reeds sedert 2011, ze heeft zich zeer goed geïntegreerd, heeft hier een eerste kindje op de wereld gezet.

Kortom, de volledige leefwereld van verzoekster en haar zoontje situeert zich alhier.

Verzoekster menen dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie.

Humanitaire redenen zijn in hun hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren meent verzoekster dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt. “

2.8. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De verzoekende partij toont geenszins aan dat een verblijf sedert 2011 met goede integratie en de geboorte van een eerste kindje haar enig voorzienbaar recht op verblijf kan geven. In de mate dat zij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 werd de instructie vernietigd door de Raad van State, zodat deze instructie en het daarbij horende vademecum niet meer voorkomen in het rechtsverkeer. Ook het vertrouwensbeginsel kan in de context van de vernietiging van de instructie niet worden aangenomen. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid

van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. De verzoekende partij toont niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. De *“Verzoekster is hier reeds sedert 2011, ze heeft zich zeer goed geïntegreerd, heeft hier een eerste kindje op de wereld gezet. Kortom, de volledige leefwereld van verzoekster en haar zoontje situeert zich alhier. Verzoekster menen dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in hun hoofde zeer zeker aan de orde.”* vormen geen elementen waaruit enige toezegging kan worden afgeleid. Er wordt aan herinnerd dat de toekenning van een machtiging op verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen recht.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN